

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATIRICH
HUMORISTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

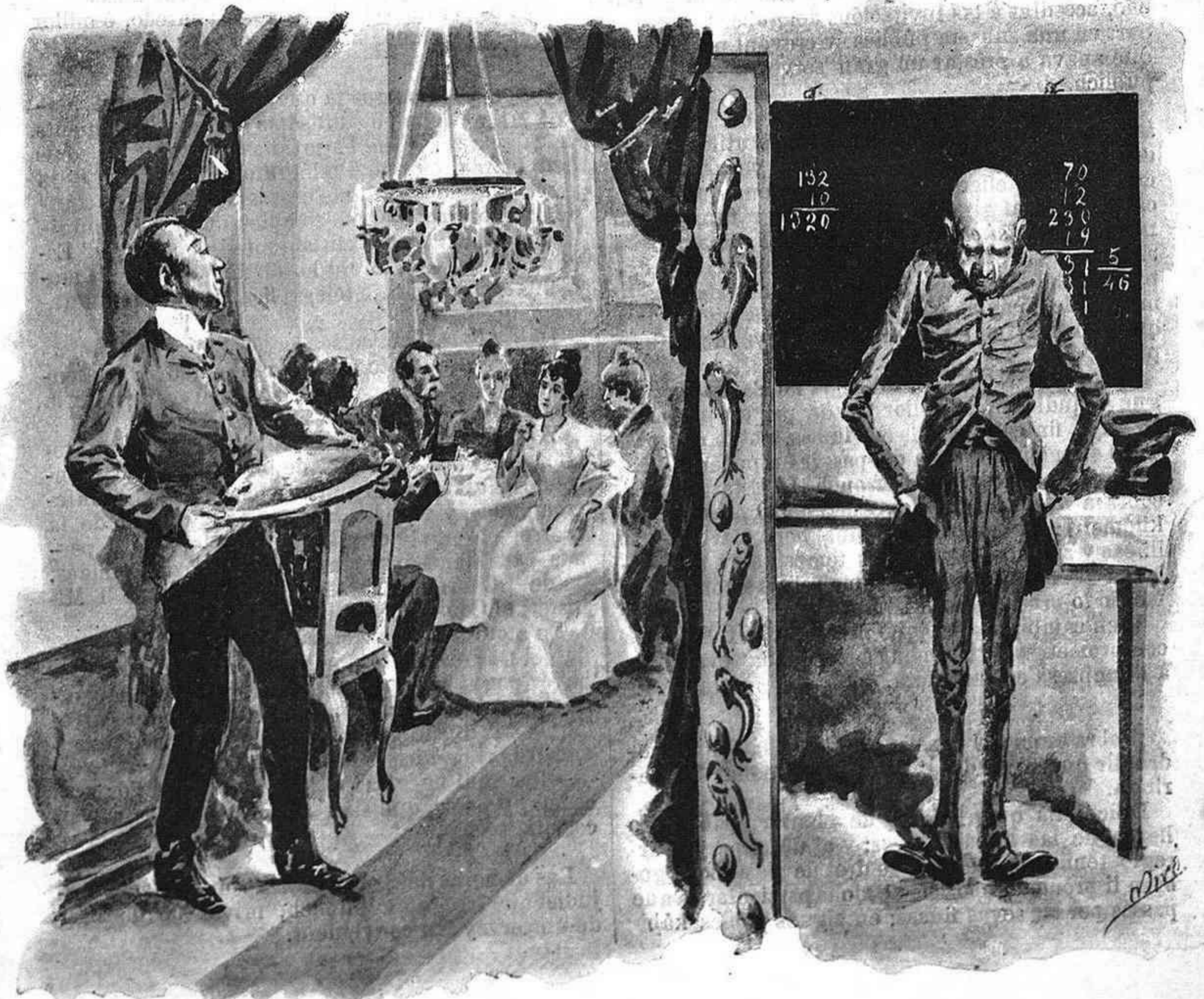
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada numero per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRPCIÓ
Fóra de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

LO DEL DIA

Lo dejuni, d' aquest modo
fa de molt bon suportar.

¡Aixó sí, germans caríssims,
aixó sí qu' es dejunar!

CRONICA

Supòsinse que 'ns trobém tres ó quatrecent anys enrera y que un tipo de aquells que 's dedicavan á las arts màgicas se presenta y diu:

—Hi trobat un medi pera poder parlar desde Barcelona á Madrid al mateix temps y á hora distinta de un plegat.

¿No es cert que lo millor que li hauria pogut succehir á qui tal cosa hagués anunciat, fora que l'haguessen tancat per boig?

Pero si hagués tingut medi de ferlos presenciar algùn experiment, y de Barcelona á Madrid hagués fet funcionar lo teléfone, logrant en efecte, que dos personas per tan enorme distancia separadas, parlessin al mateix temps y ab una diferencia de 23 minuts á la vegada, estich mes que segur que al bruixot inventor de tan malas arts, me l'agafan, el trinca, el sepultan en una presó, y en un día de festa solemne 'l rusteixen, en mitj de la plassa pública, per escarment dels que fan pacte ab l'esperit maligne.

Llavoras, en aquells sigles de fé pura y sense mesclas de transigencias diabólicas las gastavan aixís.

Avuy en cambi...

Vaja, siguém franchs: avuy també rusteixen als homes que tenen l'atreviment, l'audacia inconcebible de pendre certas y determinadas iniciativas.

O sino demanin informes á la Companyia de teléfonos interurbana, que ha tingut la debilitat de construhir una red telefónica entre Barcelona y Madrid, Barcelona y Valencia, y Barcelona y Bilbao, accedint á las invitacions del govern, prenent part en una subasta pública, y creyent de bona fé que anava á prestar un gran servey al Estat y al públich.

Al govern un día se li va ocorre que 'l teléfone á grans distancias podria ser de suma utilitat; pero desconfiant de las sévas forsas y tal vegada també de la séva inteligencia, de la qual donan una idea cabal las mal girbadas líneas telegráficas qu' ell fa funcionar, *si el tiempo lo permite*, va acudir al sistema de treure á subasta la construcció y explotació del nou servey, oferint la concessió per un màxim de 25 anys, compromententse á otorgarla á qui rebaixés major número d' anys de aquest plasso.

La red del Nort-Est, qu' es la de Barcelona, si-gué adjudicada al millor postor, per un plasso de 18 anys, finits los quals las líneas, tot lo material y las estacions haurán de passar en poder del Estat, que ho adquirirá de franch. L' Estat ademés, cobrará desde luego un cànon de 20 pessetas per kilómetro, podrá disposar una hora diaria de las líneas y si las necessita més temps podrá utilitzarlas ab preferencia mediant una rebaixa considerable en lo preu de tarifa.

Y en cambi, de aixó que no es poch, l' Estat va comprometes formalment á prestar la seva ajuda á l' empresa constructora.

¡Pobra empresa constructora!... Ella si que podrá dir que l' ajuda l' Estat li va donar ab xeringa.

Dificultats quan tractá de plantar pals á lo llarch de las líneas férreas; y al últim per tot ar-reglo tenir que comprar lo dret de pas que 'l govern li prometé; oposició de molts particulars á que passés per las sévas fincas; en alguns pobles kábi-

las armadas opositantse á la construcció; en altres robos de alguna importancia de fil que sent de coure brilla molt y serveix admirablement per la construcció de gabias; y tot aixó acompanyat d' expedients, recursos, reclamacions oficials, denuncias y gestions interminables. ¿Se pot xeringar millor á una empresa?

Pero la constancia y la laboriositat no reconeixen obstacles, y per fi una gran part de la línea queda construhida dintre del plasso marcat; mes per terminarla 's necessita una petita prórroga, l' empresa la solicita, y quan espera confiadament que li será otorgada, en vista dels imprevistos inconvenients que ha tingut de vencer, lo govern, sense abandonar la xeringa, li diu:

—Prengui asiento y esperis.

Y fins avuy, quan la línea está casi del tot terminada, quan l' empresa ha fet desembolsos considerables, quan lo públich podria servirse ja del teléfone entre Madrid y Barcelona, fins avuy, precisament, no s' ha adonat lo govern de que 'l teléfone pot fer al telégrafo qu' ell explota una competencia terrible y desastrosa.

¿Es aixó serio?

Vejin si tenia rahó quan els deya que aixís com avants cremavan als autors de certas innovacions maravellosas, avuy en cambi 'ls rusteixen.

Fa prop de tres mesos que dura aqueix rustiment.

L' empresa es á la cassola y la cassola al foch. Ara es la Direcció de telégrafos que la gira, ara es lo ministre que la tomba, ara en fi es lo Consell d' Estat que la torna á posar al seu puesto. Pero 'l foch crema sempre y l' empresa va rustintse.

¿Quina será la solució de aquest enredo, ó millor encare qu' enredo, de aquest abús?

Prop de tres mesos fá que 'l teléfone entre Madrid y Barcelona pot utilisarse sense inconvenients de cap classe. Hi ha hagut dias de plujas, de neus ó de boiras, en que 'l telégrafo públich, com es ja de costum en semblants cassos ha deixat de funcionar, interrompentse completament las comunicacions entre las dos ciutats mes importants d' Espanya; y á pesar de tot lo teléfone en aquells moments de interrupció telegráfica, marxava admirablement.

Desde Barcelona se sentia 'l tic-tac de un rellotje aplicat al aparato trasmisor de Madrid; se sentían los acorts de una caixeta de música; s' hauria sentit lo vol de una mosca.

Y á pesar de tot, lo govern no permet que 'l teléfone s' utilisi, consent que las comunicacions entre dos ciutats tan populars permanesquin interrompudas, y vá passejant, no ja la qüestió de la prórroga á que té dret la companyia, sino 'l permis pera inaugurar las líneas ja construhidas, desde 'l Consell d' Estat al Ministeri; desde 'l Ministeri al Consell d' Estat.

En aquest punt, y recordantse qu' ell té la paela pel mànech, fá lo que haurian fet de segur á haver pogut los amos de galeras quan vá implantarse 'l ferrocarril: haurian atravessat un carromato en la línea férrea, y haurian dit al maquinista encarregat de dirigir la locomotora:

—Per aquí no 's passa. Enfrena, detúrat ó retrocedeix, y pensa que si m' arribas á atropellar, te costará la vida.

Las demoras del govern son absurdas dat lo perjudici que irrogan al públich, privat de disposar de un servey tan convenient.

MESOS ILUSTRATS

Mentres sentin del vent tétrich
lo xiulet,
ni un moment la mà separin
del barret.

Mars

Manet

Lo mes dels vents.

Pero ademés de absurdas, son iníquas.

Al ferse l' adjudicació vá establirse que 'ls divuit anys otorgats á l' empresa concessionaria comensarían á contarse desde 'l dia de la concessió. De manera que 'l terme vá corrent y totas las dificultats que experimenta l' empresa se traduheixen en una merma en lo temps d' explotació y per consegüent en una disminució positiva en los ingressos.

Seguint aquest sistema podrán passar perfectament los divuit anys enters y veraders en tràmits, aplassaments, informes, vacilacions y romansos per l' istil, y presentarse després l' Estat y dir:

—Ha transcorregut ja 'l terme de la concessió: per lo tant, segons las condicions establertes, la línea es méva.

Ab lo qual logrará evitar que 'l teléfone fassa la competència al telégrafo. L' Estat en aquest cas, hauria fet un copo complert.

Entreguem al judici públich una conducta semblant.

Aixís com entreguem també á la consideració de totas las corporacions, de tots los centros, de l' industria, del comer, de la premsa, de tots los rams de l' activitat lo fet que 's despren de las consideracions que antecedeixen. Barcelona, en massa, está en lo cas de reclamar enérgicament que ni un minut més subsisteixi un estat de cosas tan vergonyós. Hi ha en la nostra capital interessos massa importants perque l' Estat s' entretingui á defraudarlos.

Pensi l' Estat que mentres ell se dedica á rustir á l' empresa telefónica, Barcelona 's pot cremar.

P. DEL O.

LA LLENGUA

Aqueixa part tan petita del cos, fa y ha fet més mal que 'l diluvi universal la peste y la dinamita.

Tancada dins de la boca, cada vegada que 's mou fa anar mitj mon en renou y embruta tot lo que toca.

Ella es causa de rahons, ella lo més fort aterra, ella ha estat causa de guerra en més de quatre ocasions.

Si 'l mon se veu com se veu si un jorn al género humá á sufrir Deu condemná á la llengua sols se deu.

Puig si la serp malehida no hagués ab la llengua séva excitat á menjá á Eva aquella fruyta prohibida,

ara fora l' ocasió que la parella felís viuria en lo Paradís fins al any de la picó.

Pero 'l fet ja no té cura y es millor deixar-lo estar y avesarnos á mirar com al mon tothom murmura.

Tothom, pues si Déu un día feya á tot murmuradó tallar la llengua en rodó, ¿quí ab llengua al mon quedaria?

Molt poch, ó millor, ningú pues aquest mon es així:

jo 't murmuro á tú, tu á mí
tú á n' aquell y aquell á tú.

JUAN PALOMO.

A CAL CORBATER

—«Amos» á ver!...

—«Amos» ¿Qué necessita?

—Aixó ni cal dirho: una corbata de *superior calidad*, com diuhen los aragonesos.

—¿Aragonesos ó andalussos?

—Bé, es igual: per un pam més ó menos no miro prim.

—¿Cóm la vol? ¿Senzilla, complicada, fosca, clara....

—Vosté mateix; tráctim d' amich, y llestos.

—Aixís ha de ser ben clara, perque 'l ditxo ja ho diu: com més amichs, més clars. ¿Li agrada aquesta?

—No, francament; la trobo massa ampla....

—¿Y aral ¿d' hont ho ha tret aixó?

—Si senyor: lo menos n' hi sobra un través de dit.

—¿Qué té que veure! Ara mateix deya que vosté no mira prim per un pam més ó menos, y per un través de dit ja s' alarma?... Veji aquesta altra, donchs.

—¿Quina forma més extranya! ¿Vol dir que aixó es moda?

—¿Qué si ho es! No hi ha res tan modern com aixó: es lo que 's portará aquest istiu.

—¿Ah!—Donchs ja passaré á buscarne una llavoras: ara com ara prefereixo una corbata de primavera.... Cada cosa á son temps.

—Vaja, ara si que 'm sembla que l' he ensopagada. ¿Qué me 'n diu d' aixó?

—¿Uix! ¿Ahont vá ab una corbata tan verda?

—Género de primavera, home; ara tot verdeja: 'ls camps, los arbres, los jardins....

—Sí; y las picas de las fonts y 'ls vells que van al Liceo á veure l' *Hada de las muñecas*. Vaja, clá y net, no m' agrada portar tanta verdura al coll. Semblaria que en lloch de corbata porto un manat de créixams.

—Bueno, no hem perdut res. Aquí ray que hi ha modelos per tots los gustos.... Aquest, per exemple: ¿aixís tampoch li agrada?

—No senyor, y li diré per qué. Jo no soch partidari d' aquellas corbatassas, que lo menos necessitan tres ó quatre camisas cada una; però tampoch vull aconsolarme de dur aquestas cosas tan mesquinas.

—¿Aixó troba mesquí?

—Sí senyor: es massa magre.

—¿Cabament per xó es una corbata d' actualitat! Haventse de usar á la quaresma, ha de ser magre per forsa....

—¿Pero que 's figura que no més haig de portarla 'ls divendres?... Nada, no fa per mi.

—¿Perfectament! Tots' arreglará. Aquí ray, que no es com á l' administració de cédulas, que las fan pendre per forsa. Fins que 'n trobi una al seu gust, aném triant y remenant. Miris aquesta....

—¿Ah! ¿veu? 'M sembla que ara 's va cremant....

—No senyor; jo may me cremo.

—Vull dir que ja 'm comensa á endaviná 'l gust. Aixó ja es bastant de recibo: *sin embargo*....

—¿Qué hi troba? ¿La seda? ¿la forma?

—No la forma.... ¡L' fondol!... 'M sembla que aquest mecanisme no es gayre segur...

—¿Fugi, home! ¿Veu? Aixó 's passa per aquí, 's

tomba aixís y luego 's fa fort d' aquesta manera....

—Bé, sí; tot lo que vulgui. Lo que jo sé es que una vegada vaig tenirne una que anava aixís mateix, y la vaig perdre.

—¿Portantla?

—¿Y donchs cóm? ¿Tenintla tancada al bagul?

—Donchs, fill meu, si vol anar més segur, crech que val més qu' en compte de comprarse una corbata 's compri un' altra cosa.

—¿Qué?

—Un collar voltat de cascabells: aixís, si un moment va per pérdrel, sentirá com li cau.

—Vaja, ja veig qu' es un corbater de broma....

—No senyor; soch de Sant Pere de Riudevittles.

—¡Apa, apa! No fassi tant lo plaga y busquim una cosa que m' agradi.

—Pero, home, ¿per qué no s' ho busca vosté mateix donant un vistasso general al surtit?

—Té rahó fins á cert punt. A veure, aquesta per exemple: ¿li sembla si m' ha d' escaure?

—¡Ja ho crech! Y qu' es lo que ara més se porta: color de café. Ab aixó de l' insurrecció, tots los militars que marxan á Cuba 'n compran un parell.

—¿Los militars? Jo 'm pensava que no 'n duyan de corbata....

—¡Oh! Bé; de día, no; no més se 'n posan per dormir.

—¡Ja es una ocurrencia! De totas maneras, jo preferiria una cosa més elegant, més vistosa.

—¿Vol dir una corbata que llami? ¿qu' engresqui al bello sexo?

—¡Angela! Ara ha posat lo dit á la llaga.

—¡Ho hagués dit de bon principil.... Aquí té lo que vosté vol: una cosa proporcionada, ben feta y que 's veu d' un' hora lluny. ¡Eh! Repari aquest primor.

—Si senyor: m' agradan aquestas ratllas blancas y vermellas.... Lo que hi ha, que 'm sembla que la goma tiba molt....

—No 'n fassi cas: aquesta classe de corbatas se donan....

—¿De franch? ¡Quina gangal!

—Vull dir que s' aixamplan, que s' engrandeixen desseguida.

—Ja ho veig, ja. Definitivament me la quedo. No deu ser pas gayre cara.

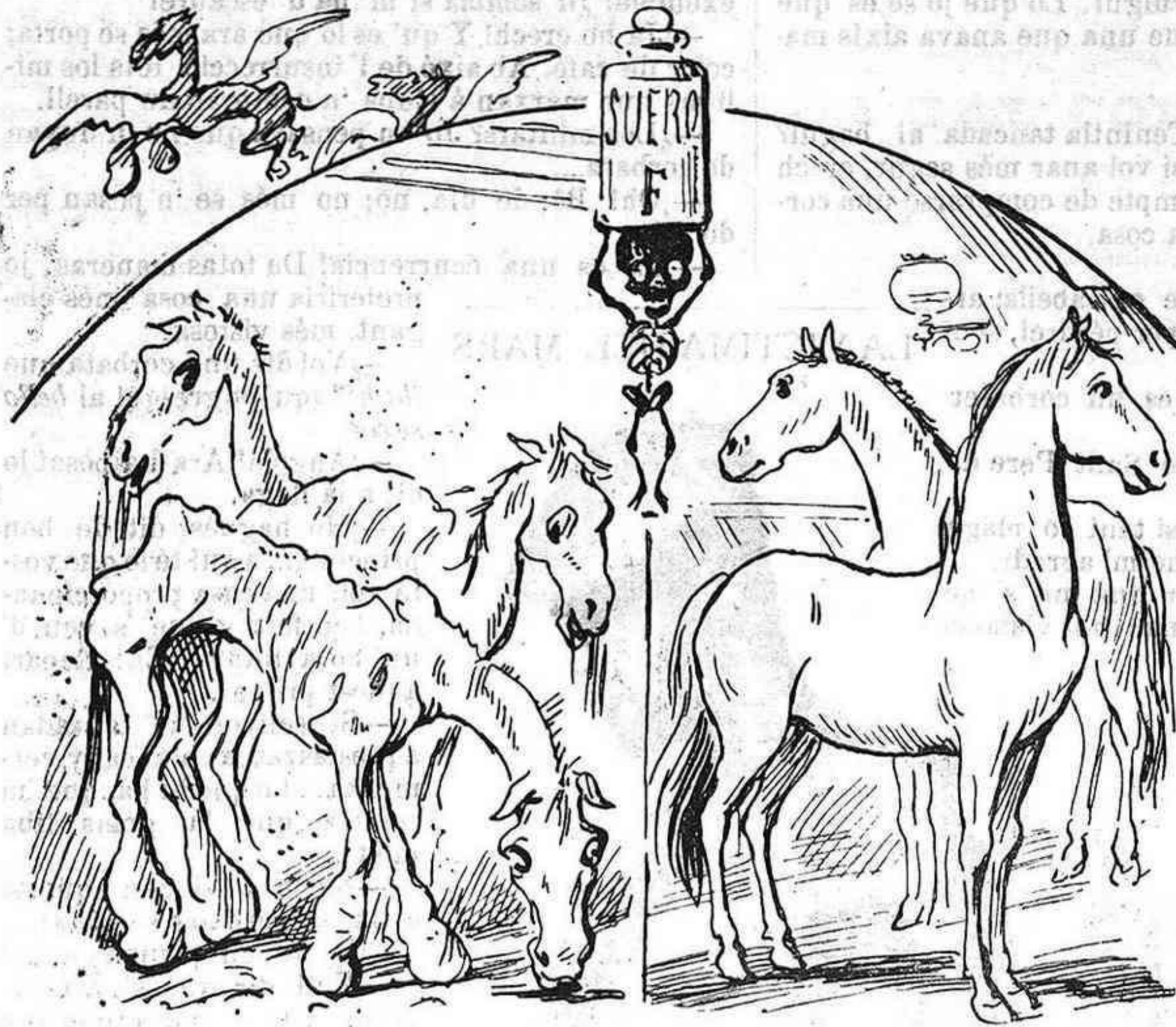
LA VICTIMA DEL MARS

¡Oh pescadó infatigable que arreglant la xarxa estás!

¡qui sab quan al mar te llensis sí á la platja tornarás!

GEROGLIFICH

¿En qué quedém?

- Una sola, sis rals.
 —¿Y dugas?
 —Cinch cada una.
 —¿De modo que... ¿Quántas me 'n hauría de quedar perque 'm resultessin gratis?
 —¡Je je!... Vaja... ¿li embolico?
 —Si senyor; pero ¿vol dir que ab aquesta corbata faré algunas conquistas?
 —¿Qué si 'n farà! Ja li garanteixo desde ara...
 —Bueno: l' agafó pel mot. Si no 'n faig cap, li torno la corbata, ¿eh?
 —Conformes; pero en cambi, si 'n fa més d' una...
 —'M comprometo á enviarli tot lo sobrant...

A. MARCH.

MAR ENDINS

L' aygua rissada:
 lo cel plomós:
 la espessa boyra
 velantho tot.

Bogant, la barca
 fora del port
 lliure de trángul
 y mestral fort,

los remes alsantse
 ab llest ¡tirp!—¡torp!
 deixondant l' aygua
 del seu non-non,

trasca que trasca
 l' ardit minyó:
 ¡somriu l' aymada
 de pler y goig!

Dorm la gavina:
 calla 'l soroll
 del rem y l' aygua..
 Reposa tot.

Entre 'l silenci
 del mar calmós
 ¡s' ou los cors batre
 dels aymadors!

ANTONET
 DEL CORRAL.

I TORNEMHI!

¿Saben tot alló
 que havíam dit del
 arreglo definitiu de
 la plassa de Catalu-
 nya, ab lo seu gran
 hotel, lo pórtich y
 tot' aquella colla de
 monadas tan deli-
 ciosas?

Donchs ja poden
 esborrarho.

Després de tant
 meditar lo projecte;
 després de tres ó
 quatre anys de re-
 menarlo, y modifi-
 carlo y repulirlo,
 ara resulta que no
 hem fet res.

D' uns quants
 diasensá, no 's par-

la d' altra cosa que d' aquesta ditxosa plassa y d'
 aquest desditxat projecte d' arreglo.

Segons uns, l' idea primitiva está poch menos
 que abandonada.

—L' Ajuntament—diuhén—s' ha convenut de
 la pasterada que anava á fer realisant lo plan
 acceptat, y ara que hi es á temps vol veure si surt
 del pas d' una manera mes decorosa y artística.

Altres opinan que la punxa no ha surtit de la
 Casa gran, y racionan d' aquest modo:

—Las dificultats pera urbanisar la plassa segons
 lo projecte convingut, procedeixen indubtable-
 ment de la mateixa societat que havia de fer l'
 Hotel. ¿Per qué? Es molt clar. Entre que 'ls temps
 están molt mals y la gent no está per viatjes y 'l
 gran desarrollo que va adquirint lo negoci de ca-
 sas de dispesas, la societat del Hotel ha sospitat
 que 'l porch se li tornaria truja y s' ha estimat mes
 no fer la fonda que haverla de tancar al cap de
 quatre dias de tenirla oberta.

¿Quina de las dugas explicacions es la verda-
 dera?

No ho sé, ni crech que sigui fácil averiguarho,
 perque generalment en aquests assumptos los que
 saben lo que 's pescan no volen enrahonar y 'ls
 que volen enrahonar no saben lo que 's pescan.

Pero siga com vulga, lo que casi bé resulta tan
 clar com dos y dos fan quatre, es que 'l projecte
 d' arreglo de la plassa de Catalunya está á punt
 de naufragar y que farà una verdadera obra de
 caritat lo qui 'n trobi un altre.

De plans nous no 'n faltan, gracias á Deu: lo
 que potser falta son quartos per realisarlos.

Las opinions, com lo terreno de la plassa, están
 molt divididas.

Hi ha projectista que vota perque la plassa 's
 desembrassi de tots los barracons y barracas que

avuy l' omplan, deixantla completament neta y llisa, ab un gran surtidor al mitj.

Suposo que l' autor del plan s' ha olvidat una cosa: en aquest gran surtidor, lo dia del Corpus s' hi podria instalar l' *ou com balla*.

Un altre troba que lo millor que s' podria fer seria convertir la plassa en jardí, ab caminets, banchs rústichs y guarnicions de floretas.

Y hasta podria anyadir:

—Y l' dia que s' volgués disparar un castell de fochs artificials, seria convenient ferho al mitj d' aquesta plassa, siquiera pel gust de veure de tant en tant com lo públich destruheix en un' hora totes las floretas, tots los caminets y tots los banchs rústichs.—

No falta qui aboga per la conversió de la plassa en un bosch natural, ab roures, alzinas y demés arbres respectables y un que altre bolet.

Y fins hi ha qui es de parer que l' millor destino que s' podria donar á la plassa seria edificarhi una nova Casa de la ciutat, á quatre vents, quadrada, monumental, ab inmensas portas, inmensos balcons... é inmens pressupost de gastos.

Tots los pensaments exposats tenen campeons entusiastas y poderosos que 'ls defensen y tractan de ferlos triunfar.

Y com la cosa sembla que va llarga y tenim *plassa de Catalunya* per rato, d' aquí cinch ó sis anys tornarem á dirne algo.

Si es que llavoras ja hi ha algo decidit.

MATÍAS BONAFÉ.

ULLADA MÉDICA

La semana pasada varen reunir-se las mes notables y distingidas figuras de la Medicina, com si diguesim lo *Cabildo catedral*, per dar solemnitat al acte de la sessió inaugural de *La Real Academia de Medicina* de Barcelona.

Lo secretari perpétuo Sr. Sunyé demostrá que la seva perpetuitat no l' adorm y que está sempre felís y ocurrent al recorre 'l treball fet per la corporació durant lo curs académich. La seva feyna de secretari no cansa may perque sab dar'hi un caràcter *sui generis* cautivador.

Lo Doctor Cardenal féu lo discurs inaugural ocupantse dels efectes dels moderns proyectils de guerra y son tractament. En un recó de la sala y á la dreta del orador s' hi veyan armas, cráneos foradats, ossos arreconats á la paret y altres que anavan sobre safatas, pots de llauna esbutifarrats, planxas de plom, ferro, fusta y goma ab forats de distinta forma y fondo; fotografias, dibuixos, capsas, balas per matar y balas per jugar etc., etc., es dir una *mesa revuelta* estranya y heterogenea pero plena de curiositats de experimentació balística fetas en gran part ab lo fusell Mauser.

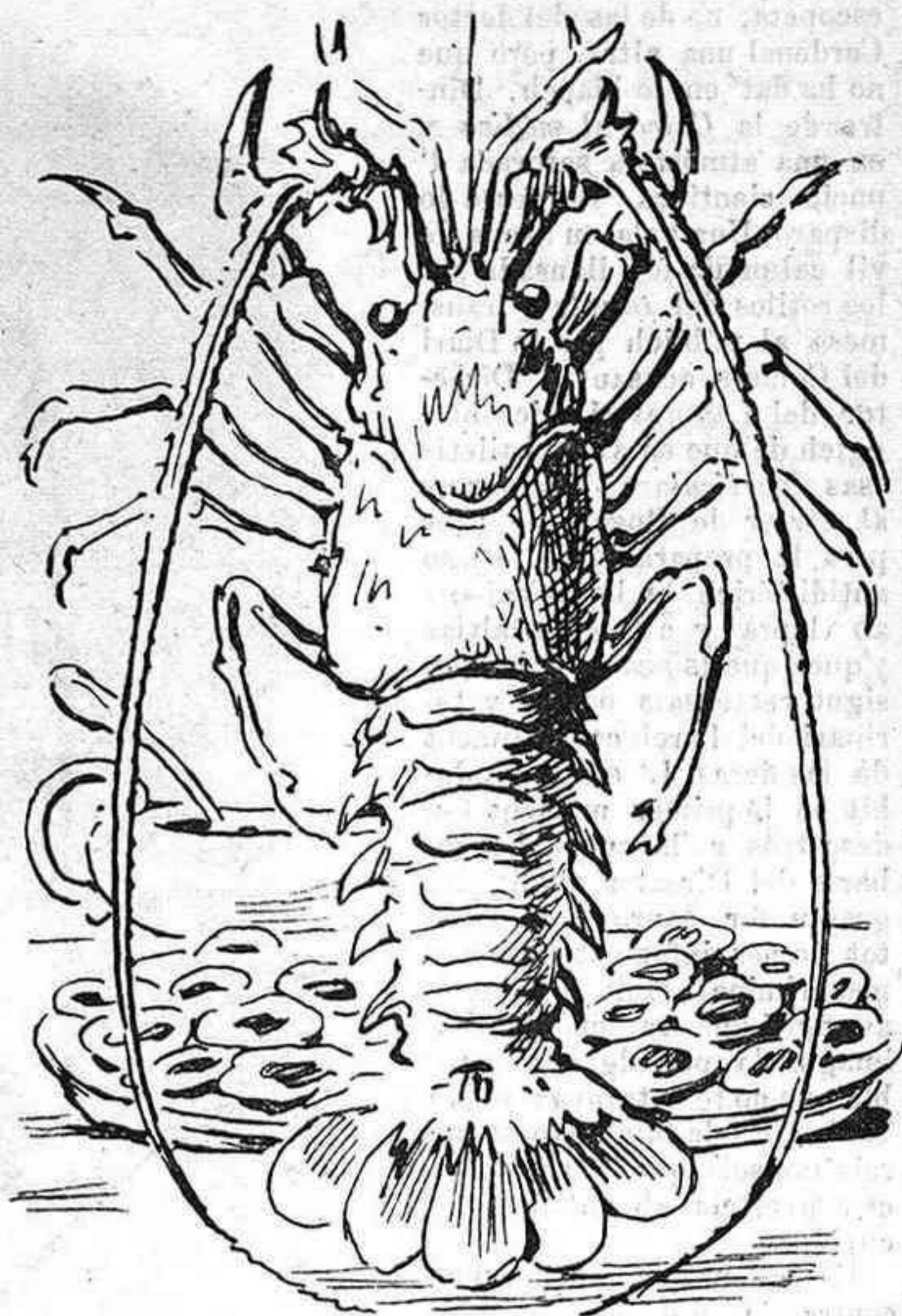
Cardenal es un caràcter laboriós y dintre d' aquell cutis *fino y anémico* com deya lo Sr. Sunyé hi ha un cap sólit en lo sentit intelectual y material. Si una bala Mauser feya blanch en la seva calavera plena de un cervell envidiable, ja sab lo que li tocaria; ser pulverisat.

Ab lo modern armament no s' pot anar á la guerra mes que portan lo cap buit, deya lo conferenciant, donats los destrossos que ocasiona en los cráneos plens. ¿Creu lo doctor que si hi ha guerras no es perque tenim lo cap buit?

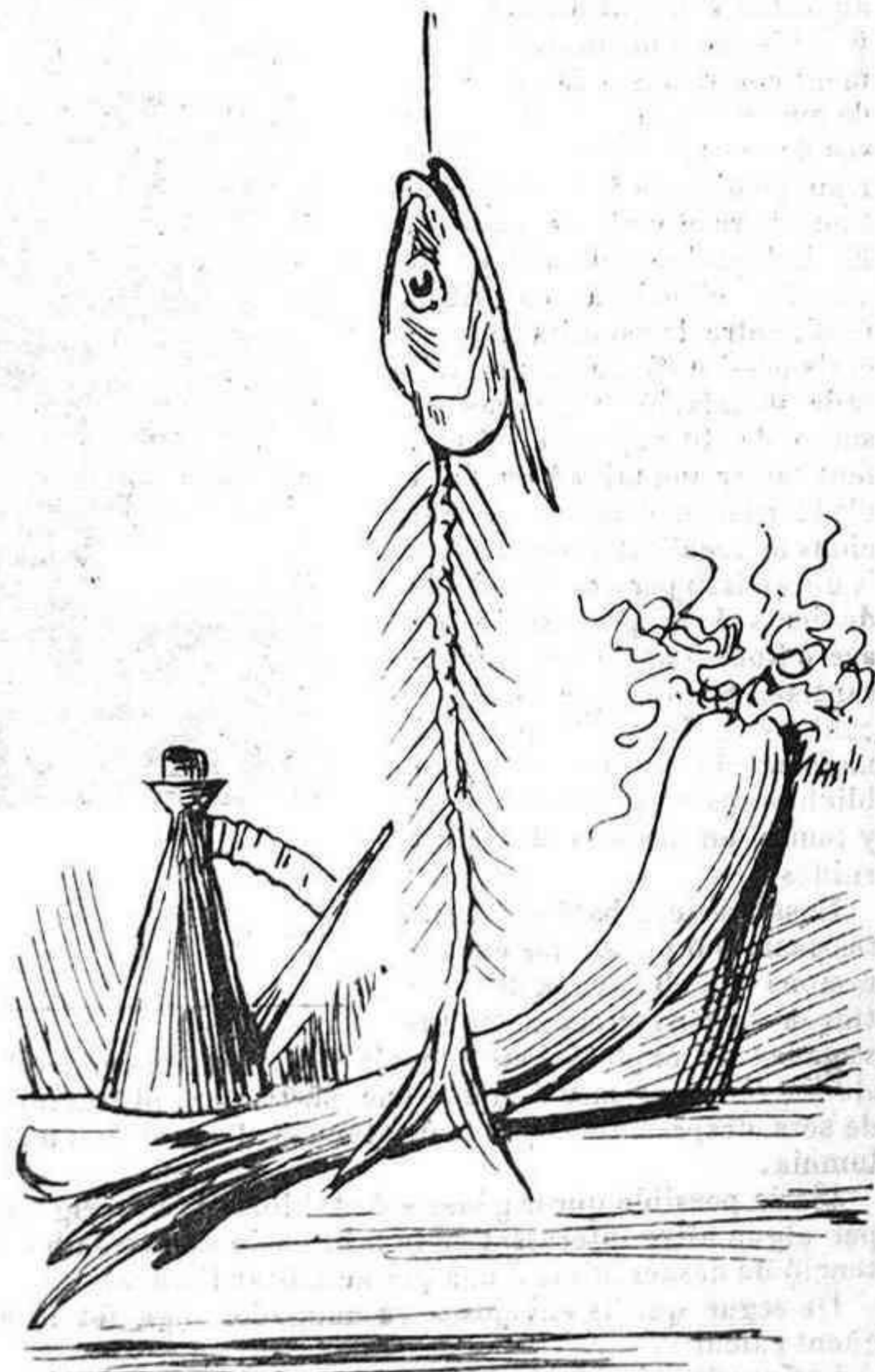
Hi ha d' haver de tot en lo mon, caps plens y caps buits, y personas que de capelláns rasos arribin á Cardenals com vosté y tinguin humor, ciencia y paciència per portar á terme estudis interesantissims é intimament lligats ab la cirurgia de campanya, si per desgracia venia la guerra Europea. Per ara tenim un sabi de debó que ens haurá enterat científicament de la manera com hem de morir ó matar: es una curiositat molt mes digna y útil que colleccionar sellos ó fer volar coloms, com fan molts que troban que l' assumptó es impropri de una sessió inaugural.

La conferencia fou original á tot serho y en lo preámbul-historia que llegí lo Dr. Cardenal se demostra de un modo eloqüent que lo progrés de las máquinas de guerra está en

QUARESMARIAS

Dejuni gras.

Dejuni magre.

rahó inversa dels sentiments humanitaris dels seus inventors.

Aquella nit se disparà una escopeta, no de las del doctor Cardenal una altra, pero que no ha dat en lo blanch. Dintre de la *Catedral mèdica* y en una atmósfera saturada d'unció científica, va ferse lo disparo. Una bala en forma de vil calumnia fou llansada per los rotillos del temple y transmesa al públich per lo Diari del Comers, acusant al Director del Laboratori microbiològich de que en sas caballerissas *particulars* establertes al carrer de Roger de Flor pera la preparació del suero antidifèrich, hi havia caballs ab lepra y altres malalties y que aquests *pecos* ja habían sigut retxassats per lo veterinari del Parch com aliment de las fieras. L'efecte produhit en lo primer moment fou desastrós y 'ls enemichs cobarts del Director aludit, lograren fer caure sobre ell tot lo pes infamant del home mes criminal. Molt promptese averiguá que era una mentida imaginada per algun miserable que no te entranyas y que sent capás de tals baixesas me reix tan sols que la seva cara es converteixi ab un' altre escupidora.

Es evident que lo nou remey contra la difteria no est'á probat ni com á bó ni com á dolent; que faltan acumular datos de probas prácticas, que aquestas van sent á Barcelona y 'ls seus encontorns fatalment contrarias á la cacarejada sueroterapia pels molts casos de mort que 's van registrant de difteria tractats per lo suero Ferrán y altres marcas. Es induptable que estant la qüestió científica en litigi fassi, entre 'ls esperits imparcials péssim efecte la precipitada instalació de fàbricas de suero de 40 caballs de forsa, fent temer que tal afany fassi olvidar las moltíssimas condicions de localitat y demés que 't necessitan per que 'ls caballs dedicats á la preparació de suero Roux tinguin totas las garantias. Sembla que 'ls fabricants vulguin aprofitarse del moment de sorpresa del públich preparat per los reclams y temin un próxim descrédit ruidós.

Nosaltres combatém los entusiasmes ó millor las exageracions que ab la capa de científicas se converteixen moltes vegadas ab explotacions de mala lley. Som enemichs dels *Audets Solsonas* mes ó menos encuberts; pero ni tractantse de sers despreciables pot tenir atenuant l' autor de una calumnia.

¿Seria possible que la génesis de tal infamia fos originada per algun altre interessat en la fabricació de suero ab l'intenció de desacreditar l' una per acreditar l' altra?

De segur que 'ls envejosos calumniadors han fet lo seüent càlcul:

Las quadras particulars del Director del Laboratori contenen, per ara, 40 caballs inoculats de difteria pera la ob-

RECORTS TÍPICHS DE BARCELONA (per E. YANGUAS).

Una sessió musical de las que l' art cego dona

á l' antiga catedral... del carrer de la Lleona

tenció de suero: suposém que se 'n sangran 4 cada dia, y que representan aquestas quatre sangrias 2,000 centímetros cúbichs de remey disponible pera la expendició; que á 5 pessetas los 10 centímetros cúbichs, representan un ingrés diari de 200 duros. Los gastos posemos englobats y tirant llarch á 50 duros diaris; restan á favor de la moderna ciencia curativa 150 duros cada dia. Aquesta estadística es la mes eloqüent y capás d' entusiasmar á qualsevol, y es clar los partidaris dels números en Medicina haurán vist que se 'ls guanyava per má y han declarat la guerra de mala lley. Vels'hi aquí las conseqüencias d' empenyarse en conver-

tir rápidamente en sustancia assumptos científichs apenas nascuts, despertant la febre d' or que 's manté latent en alguns *soi disants* eminencias. Quan se presentan los accesos d' aquesta terrible malaltia, hi ha lo perill de las graves complicacions produhidas per la *streptococcus conscientia*, microbi que determina la supuració d' aquesta facultat y quals toxinas poden atacar las capas mes profundas de la honradés mèdica, produhint la mort del malalt en mitj de fenómenos de putrefacció asquerosa.

La difteria mèdica es tan perillosa com la difteria patològica.

que no 's pot donar ni un tom.

La xaranga prou afina donant algun si bemol: tothom balla á clau de sol, y algun, hasta ab mantellina.

Las noyas, prou van lluhidas vestint tot lo bó y milló; mes las veurás pe 'i saló quasi bé mitj aturadidas.

L' endemá, res de fé enterro: s' ha acabat lo donar voltas...

Lo laboratorí de la concien- cia honrada es l' únich que pot acabar ab la primera y atenuar la segona.

DOCTOR MANXIULA.

LO CARNAVAL DE TARRASA

Carta á un amich

¿Sabs qu' estich mes que conde que no vagis veni?... (tent Créu que 'ns varem aburri, y hasta fastidiá la gent.

Ha sigut un carnaval que ni 'n quedará memoria; no ha tingut pena ni gloria, fins ni ressenyar lo cal.

Lo diumenje, fou aixut: ni custació hi pogué haver á causa d' est'á l' carrer plé de fanch de haver plogut.

Lo dilluns, gorra vermella y á ballar ab las criadas: es una de las diadas bonas per trobar parella.

Al vespre, cap á la fonda com s' acostuma cad' any: vinga destapar xampany, y tractarse á tall de conde.

Ball de máscara á la nit: crits, tabola y gran seroll, remullant sovint el coll á fi d' estová algo 'l pit.

Las máscaras noy, son morja pots dir que s' acabó. (tas, A aquells balls de barraló ja se 'ls han tancat las portas.

El dimars, los adroguers escuran tots los recons, puig d' ametllas y ametllons se 'n enrajola 'ls carrers.

Varem fé una cabalgata alló que 's diu un bunyol, que per xó s' hi pinta sol lo Cassino de la Rata.

Lo Comers jo figurava s' entén, ho volia ser: semblava Sant O'laguer ab lo trajo que portava.

Vestian quasi com jo per completar la desdítza l' obrer, y la classe mitja, y un sério y altiu senyó.

Ab un Broch de Barcelona fent la bestia pe 'l carrer, semblavam lo Pau Barber quan se vestia de dona.

Las ametllas, dret nosaltres voleyavan qu' era un gust, de poch tenim un disgust, y tot per culpa dels altres.

Acabant de fer la Rua, qui té quartets á sopá; qui no 'n té, no hi pot aná y aixís á la nit no sua.

Los balls, plens de gom á com ja t' ho pots figurar: (gom no pensis pas en ballar

Aixís morí 'l Carnestoltas
que sigué un verdadé esguerro

NOY DE LA PEGA.

PRINCIPAL

La companyia de la Tubau ha trobat la bona acullida de sempre. L'escenari del Principal s'ennobleix ab lo séu treball.

S'inaugurá ab *Odette*, drama de Sardou, ja conegut á Barcelona, per haverlo representat casi totas las companyias italianas que han vingut á visitarnos. L'obra sigué interpretada ab esmero, recullint merescuts aplausos los actors que prengueren part en la representació y en especial la distingida primera actriu qu'encarná de una manera admirable 'l tipo interessant de la protagonista.

Al igual qu' en l' anterior campanya, l' empresa basa 'l felís éxit de sos esforços en las novedats. Com las obras avuy passen depressa, 's proposa estrenarne una cada setmana. Dilluns li tocá 'l torn á *La Marquesita* comedia en tres actes de Meilhac y Halévy, de argument senzill, desenvolupament lleuger y fàcil y esmaltada de situacions interessants y irasses molt felissas.

Y á pesar de tot la comedia tanca una idea que no careix de transcendencia. La dona que s' aburreix vivint ab son marit, home serio y formal, y somia ab certas aventuras; pero que al recobrar la llibertat per medi del divorci, y al veure que l' amant no podria realisar sos ensomnis romántichs, sent pel marit anyoransas y torna al bon camí.

La comedia vá interessar y agradar, recullint los actors merescuts aplausos, en recompensa al ajust ab que l' interpretaren.

LICEO

¡A la baratura! ¡A la baratura! Los dos balls s' han posat aquests dias ab gran rebaixa de preus, y no hi ha que dir quinas entradas ha tingut lo Gran Teatro.

La Sozo celebrá 'l dissapte 'l séu benefici, sent obsequiada ab exquisits regalos.

LIRICH

Los cinch concerts històrichs que 's preparan, prometen veures sumament animats, á jutjar pels bons resultats del abono. L' empresa anuncia que ja no quedan palcos per abonar.

ROMEA

La Dolores, Zaragüeta, Flor de un dia, Las espinas de una flor, Redención ó la dama de las Camelias, tots aquests títols han entrat en la pesada, durant la setmana que acaba de transcorre, en un teatro que porta 'l subtítol de catalá.

Pera la setmana próxima s' anuncia l' estreno de la comedia *Ells y ellas ó la Suripanta* del Sr. Ferrer y Codina. Per evitar malas interpretacions seria convenient qu' en lo cartell s' expressés si l' obra es enterament original ó no.

TIVOLI

La companyia que dirigeix lo mestre Taberner ha sigut ben acullida.

Fins ara porta representadas las sarsuelas del género gran, *Los Madgiars, La Tempestad y Las dos princesas*, havent guanyat los artistas molts aplausos en la interpretació de las mateixas.

NOVEDATS

Pera 'l próxim dilluns está anunciat l' estreno del nou drama *Llas que no lliga*. Son autor D. Joseph Amat y Capmany, distingit advocat figuerench, es ja conegut en lo teatro catalá per altrás produccions que han alcansat bona acullida, entre las quals s' hi conta 'l drama de costums de l' Edat Mitja *Ferma despoli forçada*, que cridá poderosament l' atenció del públich.

Aquests antecedents justifican l' interés qu' excita la séva nova producció, basada, segons noticias, en la disolució de

un matrimoni consumat: un cas juridich que sens dupte serà molt discutit.

CATALUNYA

La temporada s' ha reanimat ab la modificació important que ha sufert la companyia. D' ella forman part las germanas Segura (D.ª Concepció y D.ª Francisca) y 'l nostre paísá Sr. Rossell, que tantas simpatias conta, sobre tot á Barcelona.

La Diva, Chateau Margaux y El Marqués del Pimentón com á sarsuelas y *El Sr. Gobernador*, com á comedia han fet lo gasto fins ara, sortint molt á gust de la numerosa parroquia de aquest teatro.

CIRCO EQUESTRE

La companyia de noys que dirigeix lo mestre Bosch s' ha establert en aquest local. Los artistas homeopátichs han guanyat molt: la precocitat de avants s' ha convertit en verdadera inteligencia, y xoca com sempre sentir certas expressions brotant de llabis infantils.

De aplausos no 'n vulguin mes, sobre tot en la popular sarsuela *El Duo de la Africana*, que dona motius de lluhiment á la nena Silles y al nen Palop. L' execució en conjunt resulta una monada.

N. N. N.

L' ULTIM LECTOR DEL «DILUVI» (1)

(Per teléfono)

A las 8 y mitja

—¡Esquella! ¿En P. del O. que hi es?

—¡Present!

—¿Es vosté?

—¡Jo en persona!

—Donchs escolti una estona....

¡¡Acabo de fé un gran descubriment!!

—¿Un gran descubriment?

—¡Aixó mateix!....

Mes.... no sé si dech dirho al primé antuvi....

—¡Aboqui sense por!

—¿Sab el «Diluvi»?....

¡¡Conech un que 'l llegeix!!

—¿Un que 'l llegeix?

—Sembla mentida ¿eh?....

Donchs miris, al Rebaix

hi ha un tal *Borni*, bastaix;

y aquest es qui portava aquell *papé*....

—¿Li ha vist llegir?

—Oh, no

pro pel cas.... ¡es igual!....

—Donchs, pensa mal.

¡Lo cas no es pas igual

y un altre cop ¡s' informará milló!

A las 8 y 42 minuts

—P. del O.

—Digui.... qué?

—Sobres alló del *Borni* ¿sab?

—¿Qué hi ha?

¡M' hi mirat de informá....

y veig que la rahó la té vosté.

M' han dit á can Magi

(una mala taberna del rebaix)

que 'l *Borni* aquell bastaix

hi ha estat al dematí....

Que una copa ha begut....

que á un *cuartelero* luego, ha calat foch....

y després dihent:—¡Fins d' aquí poch!—

¡¡'l *Diluvi* s' ha endut!!

Mes, ignora en Magi,

las intencions que pot portá 'l bastaix

perque al *Borni* 'l coneix tot el Rebaix

y.... ¡jino sab de llegi!!

Per cert que 'l taberner

's plany d' haver quedat sense 'l diari,

perque ¡es molt necessari

pe 'l seu establiment, aquell.... paper!

(1) Rebuda pel correu interior.

BARCELONA PINTORESCA

Ja que 'ls vehins del carrer de Fernando no 's poden treure aquell matxo del davant, ¿per qué no l'aprofitan per anunciar los seus establiments?

—Pro 'l Borni.... ¿Quínas son sas intencions?
¿Quína 'n porta de cap?
—Miraré d' enterarme.... Si algú ho sab
ija 'n tindrà informacions!...

A las 9 en punt

—¡Esquilla!.... Ja ho sé tot!....
M' ha costat.... pro á la fi
ja n' hi pogut sortí
gracias á un conegut, un bon xicot,
que mirant de regull,
d' allí prop las estivas
ha dit:—¿Buscas al Borni? ¡Al punt arribas!
Ara está pel «Diluvi» passant l' ull!....
(No extranyi la expressió
¡la diria tothom!
que 'l Borni de mal nom
es borni de debó!!)
Plé de curiositat....
m' hi abocat á mirar per una escaleta....
y ¡créguim!.... Vol molt fetje
ensenyar lo que 'l Borni m' ha ensenyat!

Pro al menys m' hi convensut de modo cert
que no 'm deya cap blava
¡Juro que pel Diluvi l' ull passava
y que l' ull era obert!!
Ja fora 'l Borni, m' hi acostat allí
(guardant com se compren per la fragancia
una honesta distancia)
y llavors hi exclamat:—¡Es ton destí!
A tots arriba l' hora....
Algun dia 's comensa....
¡Jamay, potsé, han tingut tanta avinensa
cubert y cubertora!
¡Tros de paper que ab ínfulas de sabi
ets de malas passions, constant Vesubi
¡Quin carmetlo has trobat.... Amunt Diluvi
no deixis que s' esbravi!!
Si hasta ara hasfet el bu....
ja sabs per quin sérvey ets escayent:
¡L' únich per que la gent
els ull passi per tú!—

Y deixant al Diluvi ab sa parella
d' aquell lloch hi fugit girant la cara
y si li sembla.... ara
pot posarho á La Esquilla

PAU PASTERAL

Esquellots

Al *Noticiero Universal*—y dispensi la franquesa—fins á cert punt li está bé lo que li passa, ab el *Diluvi*.
Es de sobras sapigut y queda demostrat fins á la evidencia, que 'l net de D.ª Salvadora, escandalós per naturalesa, s' anyora y 's migra si no pot moure una saragata ó altra, y com siga que ab nosaltres ja no s' hi guanya la vida per haver procurat ficarli 'l *resuello* no ja sols dintre del cos, sino en lo mateix canonet dels ossos, de aquí que busqui sempre á qui farà portar la lliura, cedint á la primera necessitat de la séva existencia.

Si tota la premsa en general y especialment lo *Noticiero* s' hagués dignat ferse eco de las nostras campanyas, acullint en sas columnas las denuncias formuladas y 'ls datos aduhits per nosaltres, de segur que 'l *Diluvi* s' abstindria de parlar del

mencheteo y de altrás tonterias pel mateix istil. Y tal vegada ab l' apoyo decidit y enérgich de tota la premsa decent de Barcelona á horas d' ara ja d' ell no se 'n cantaria gall ni gallina.

No ho dihém en só de alabans; pero está plenament demostrat que per bons *tapabocas* s' ha de acudir á LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

L' últim día de Carnestoltas se vá donar al Liceo lo ball á benefici de las escolas francesas de beneficencia, y á pesar de la demanadissa d' entradas, los revenedors anavan per la Rambla, oferintlas ab una rebaixa, sobre 'ls preus vigents en lo despaig.

Prompte va saberse la procedencia de aquells bitllets. Era que alguns senyors propietaris no volenthi anar se 'ls pulian.

Ab aquest fet está pintada una classe barcelonina, que sempre s' ha distingit per la séva esplendidés.

—¿No 's tracta de un ball de beneficencia?—s preguntarian los aludits propietaris.—Donchs la caritat ben entesa comensa per sí mateix.

Y ab lo producte de la reventa dels bitllets, l' endemá tirarian un quarto mes de gallina á l' olla.

¡Pobres infelissos! La ballan tan magre, que no es extrany que aprofitin totas las ocasions pera fer un extraordinari!....

Davant de un famós retrato degut á un professor de l' Escola de Bellas Arts, que la senmana passada va ser exposat á ca'n Parés, es fama, que un séu company de glorias y fatigas va exclamar:

—Malito es; pero cuidadito, cuidadito, que si yo supiera hacerlo, por dichoso me tendria, ahorrándome no pocas desazones y disgustos.

Aixís, á lo menos m' ho han contat.
Per lo tant, repetim 'l refrán italiá:
«*Si non e vero é ben trobatto.*»

De *El Noticiero* del dimecres 27 de febrer.

Página 2.ª, columna 1.ª: «Prólogo de la primavera el tiempo que se disfruta, convidaba á respirar á pulmón abierto en las montañas vecinas. El ambiente indigesto de las Ramblas en las tres últimas tardes, exigía una compensación oxigenada y reparadora, y á procurársela se han ido al campo la mayoría de nuestros convecinos.»

Página 2.ª, columna 2.ª: «El día se ha presentado hoy en extremo triste; el cielo cubierto por una densa capa de nubes, de color gris, muy uniforme, ha amenazado durante todo el día próxima lluvia, que no ha llegado á descargar. Un viento

fresco y molesto ha hecho descender sensiblemente la temperatura, agnando las esperanzas de los dueños de las fondas y merenderos de los pueblos vecinos á la capital, que en día como el de hoy acostumbran á hacer su agosto, á costa de los que van á enterrar la sardina.»

Aquestas dos versions, en un mateix número y en una mateixa plana, encare qu' en distinta columna.

Aixís s' escriu *El Noticiero* ... á gust dels que volen que fassi sol, y á satisfacció dels que desitjan qu' estigui núvol.

E tutti contenti.

Dilluns á la tarde va caure pedra á Barcelona y á Girona neu.

Lo mes de mars comensa 'l seu reynat ab molta frescura, y ab molta frescura reparteix costipats y pulmonias.

No en vá deyan los antichs: «Mars marsot, mata á la vella á la vora del foch y á la jove si pot.»

Rodejat de policia, com si hagués tractat de guanyar unas eleccions, va presentarse l' altre dia á la cátedra 'l famós professor *in partibus infidelium* Sr. Diaz de Capilla.

Entrar y alsarse tots los alumnos, tocant el dos en massa, sigué obra de un moment.

**

Un individuo del cos de ordre públich, m' asseguran que va exclamar:

—¿Y encare dirán que no sab de dibuix? ¡Calumnia! Aquí en un moment s' ha quedat ab un pam de nas, y un professor que fa nassos de pam, no es cap tonto.

La senmana passada, 'l redactor de la *Renaixensa* D. Pere Aldavert, va tenir la desgracia de perdre á un fill de quinze anys de edat.

Acompanyém al Sr. Aldavert en lo dolor que li ha produhit una desgracia tan irreparable.

En l' última sessió del Ajuntament vá aprobar-se un dictámen proposant que 's consignen en lo pressupost próxim la suma de 475,260 pessetas pera la terminació de las obras del Palau Real del Parch.

¡Palau Real!...

¿No mes que Real? Que 'n diguin Palau Pesseta,

LOS ARREGLADORES DELS MERCATS

—Quedém aixís: donar puestos,
no fé aná á ningú al repés
y que venguin lo que vulguin,
que ab aixó no hi perdrém res.

Palau Duro, Palau Unsa, Palau Millió.... tot lo que vulguin menos *real*.

¡Si se n' hi han enterrat de diners! ... Vá comensar com en broma, y quan las quantitats gastadas ascendian á una suma abrumadora, se suspengueren las obras, porque no hi havia vergonya en continuarlas.

Aixó que 's fá avuy de pressupostar una suma per deixarlas terminadas, s' ha fet ja dos ó tres voltas distintas, y la construcció no ha arribat encare á la meytat.

Després de las obras vindrá 'l decorat. Després del decorat vindrán els mobles. Cada gasto, una sangria.... Y al últim, després de tants sacrificis ¿de qué servirà aquella construcció? Quartel era y quartel será sempre.

«Aunque la mona se vista de seda, mona se queda.»

Lo Sr. P. Camp y Nogué 'ns ha escrit una nova carta, dihentnos lo següent, després de darnos las gracias (que no 'ns mereixem.)

«Acepto l' invitació que tan galantment me fá única y exclusivament pera dirli que 'l fallo per vosté dictat no 'ns ha satisfet prou, per la base ab que 's funda. De tota manera hi ha hagut qui ha perdut (en cambi—afegim nosaltres—los pobres hi han guanyat un duro); mes pera satisfacció de aquest dech preguntarli ara, Sr. Director: ¿La fonética de nostra llengua no podria aplicarse al títul de son mateix semanari? ¿En lloch de *La Esquella* no podria dirse *L' Esquella*?»

Resposta nostra: Si, senyor que podria dirse ¡quín dupte hi há!... En materias d' apóstrofes y en altrás moltas no existeix avuy encare en catalá cap regla gramatical que s' imposi ab autoritat indiscutible. Y per aquest motiu 'ns hauriam guardat bé d' evacuar l' anterior consulta si 'l Sr. Camps ens hagués preguntat com s' ha d' escriure si *L' Abim* ó *Lo Abim*. Dit senyor vá preguntarnos sencillament com ho escriuriam nosaltres, y varem respondre ab tota lealtat.

Y ara, prou gramática. En lo successiu cada consulta valdrá un duret pels pobres.

Un pagés devía l' arrendament de la finca que cultivava y desitjava casar á la séva filla. Després de treure comptes, digué al amo:

—Miri, senyor, ja m' ho tinch pensat: ab el blat que culli 'l pagaré á vosté á entrada d' istiu y á la noya, á entrada d' hivern, la casaré ab el porch.

LO NOU INSPECTOR DEL PEIX

Si no va ab bonas ulleras
y no sab bé d' escombrá
y no té un nas de primera,
¡qué poch inspeccionará!

Los modas del siglo XIX

1830

1831

1831

1832

1832

1833

1833

1834

1834

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola. Barcelona.—Correu - Apartat, número 2

OBRA NUEVA
de D. JOSÉ ECHEGARAY

MANCHA QUE LIMPIA

Precio 2 pesetas.

Rodrigo Soriano

MOROS Y CRISTIANOS

NOTAS DE VIAJE (1893—1894) MELILLA-ARGELIA

La embajada del general Martínez Campos
á Marruecos

Un tomo 8.º Ptas. 4.

E. de Goncourt

LOS HERMANOS ZEMGANN

TRADUCCIÓN DEL FRANCÉS

por

EMILIA PARDO BAZÁN

CON ILUSTRACIONES DE

Apeles Mestres

Un tomo 8.º Ptas. 4.

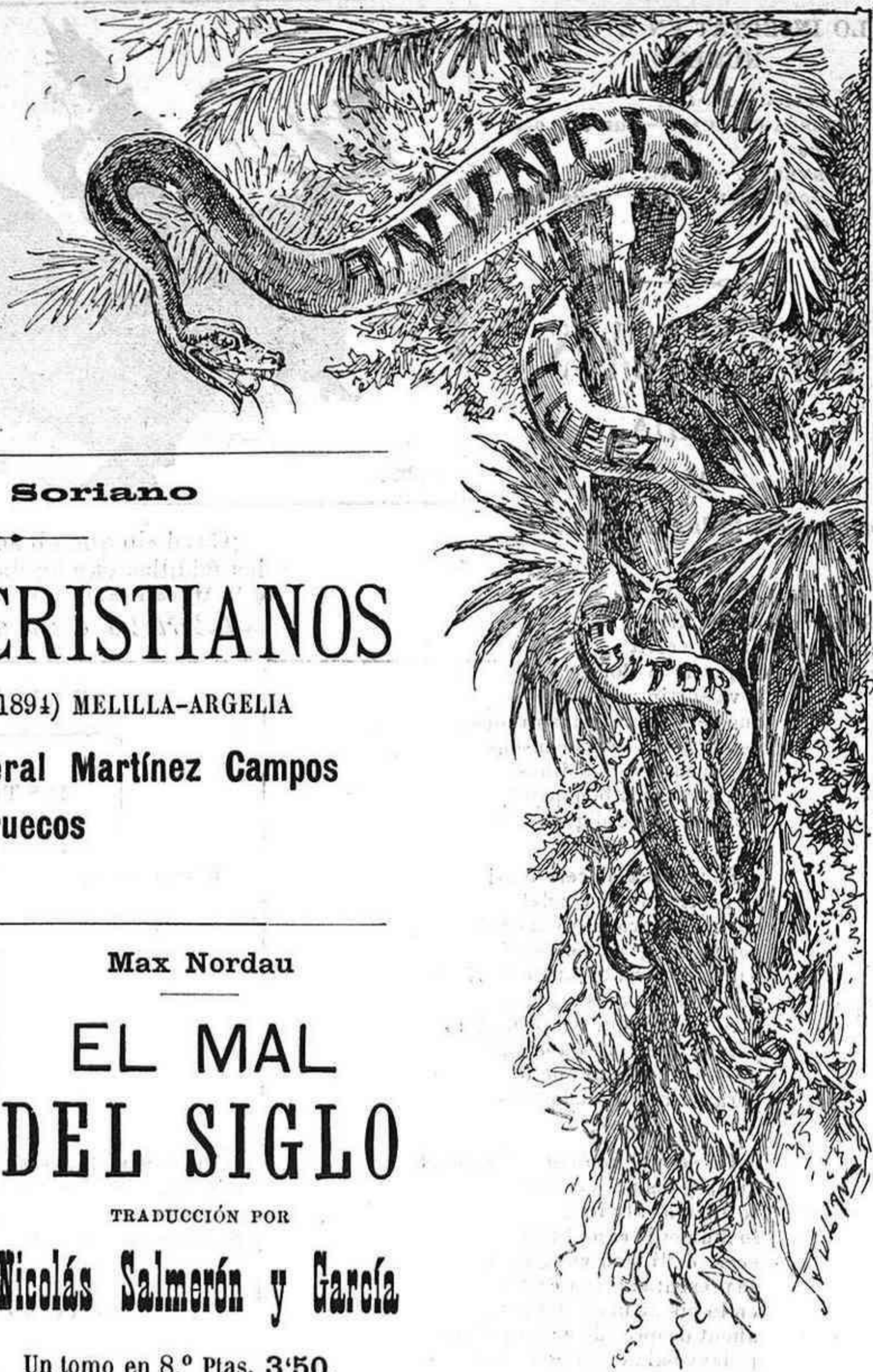
Max Nordau

EL MAL DEL SIGLO

TRADUCCIÓN POR

Nicolás Salmerón y García

Un tomo en 8.º Ptas. 3'50.

J. ANSELMO CLAVÉ, FLORES DE ESTÍO. Un tomo encuadernado Ptas. 4.

Enrique George

PROGRESO Y MISERIA

Un tomo 8.º Ptas. 3.

A. Dumas (padre)

UNA NOCHE EN FLORENCIA

Un tomo 8.º Ptas. 1.

ANTONIA RODRIGUEZ DE URETA, EL DIFAMADOR Un tomo Ptas. 2.

CONSTANTINO GIL

CANTOS DE UN MUDO

Un tomo 8.º Ptas. 3.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, ó bé, en sellos de franqueig al editor López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' extravíos, no remetent ademés 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

SOLUCIONS

VENTADAS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Pa-lla.
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—Mar sin orilles.
- 3.ª CONVERSA.—Marti.
- 4.ª GEROGLIFICH.—Per stres tortell.

TRENCA-CAPS

XARADA

1

Noticias copiadas de un diari local

Arribá 'l dilluns de Tot ab lo correu de la nit un pajés molt ben vestit y prop del carrer de 'n Bot

li va surtir un xicot que després de grans rahons, lográ ab las sevas cansons ferse seus tots los dinés que portava 'l bon pajés, á cambi de perdigons.

*

Se publica un cert diari en nostra ciutat condal que nombrarlo avuy no cal per no ser gens necessari. Ell sempre ha sigut contrari dels més honrats regidors, pero han vingut temps millors y avuy que vara *hu-dos* té no sab que dir ni que fé pera colmarlos de honors.

*

Un senyor de *hu-dos dos-quart* que segons me varen di té aficions al violí, lo diumenje cap al tart sense dirli Deu vos guard se presentá ab una carta en lo pis de una tal Marta ahont després de grans rahons rodant baixá 'ls esglahons y aixó qu' es de la *tres-quarta*.

UN FABRICANT DE CALENDARIS.

II

La primera es animal, nom de dona *Ters-segona*, y veurás en lo *Total* un carrer de Barcelona.

EMILI REVOLTÓS.

CONVERSA

—L' invito á vení á la torre, diumenje, senyó Ramón
—Cada día están de juerga Lluch.

—¿Que se 'n treu del mon? Compliments cap, ni pensarhi....
—Tant de bó pogués vení
—Donchs si vol acompanyarme, cregui que 's pot diverti.

Entre 'ls dos hem dit lo poble y qui 'ns ha de acompanyar y vosté sol, sens pensarho lo que tenim per menjar.

QUELUS Y MEGATERIUM.

¡Cuydado que ab aquest vent las faldillas van en dansa y 'l Mars practica ab molt gust la *llibertat d' ensenyansa!*

TRENCA-CLOSCAS

D.ª TERESA PLAMOLLAT

Formar ab aquestas lletras lo títul de una comedia.

A. SOLER Y RIBOT.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant.—Segona: mineral.—Tercera: ciutat espanyola.—Quarta: nom d'home.—Quinta: ciutat belga.—Sexta: part de animal volátil.—Séptima: vocal.

SIULCHOPSAGOM.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6.—Poble de Catalunya.

4 2 3 2 4.—

1 2 3 4.—Eyna.

1 2 4.—Un verb.

4 2.—Pronóm.

1.—Consonant.

3 2.—Nota musical.

1 5 3.—Dins del cos.

2 3 6 2.—Un adjectiu.

1 2 6 2 3.—

1 3 2 4 4 2.—Poble de Catalunya.

UN PARENT DE MARIOTTE.

GEROGLIFICH

×

·

·

LO LO

·

·

F. S. NAS DE VICARI.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto, 63